

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **T. H.**
bytem X
zastoupen Mgr. Janem Pořízkem, advokátem
sídlem Kováků 554/24, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.7.2021, č.j. JMK 95411/2021, sp.zn. S – JMK 79146/2021 OSŽP/DK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 14.4.2021, č.j. SC/17254-21, sp. zn. 2319-2021/Leb, Městský úřad Slavkov u Brna podle § 47 odst. 6 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), rozhodl o žalobcem podaném ohlášení živnosti tak, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo z důvodu nesplnění všeobecné podmínky provozování živnosti stanovené § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona – podmínky bezúhonnosti.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím pak žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a žalobcem podané odvolání zamítl.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, případně část vypořádání námitek dává podle žalobce smysl pouze při znalosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Podle žalobce § 6 odst. 2 živnostenského zákona rozlišuje situaci, kdy osoba již podniká a kdy osoba o oprávnění k provozování živnosti teprve žádá (ohlašuje). Při ohlášení provozování živnosti měl žalovaný zkoumat, zda trestný čin, za který byl žalobce odsouzen, souvisí s předmětem nově ohlašované živnosti. Obecnou souvislost s jakýmkoli předmětem podnikání nelze podle žalobce dovozovat pouze z toho, že s provozováním živnosti je zásadně spojena povinnost přiznávat příjmy z podnikání a hradit daň z těchto příjmů. Povinnost přiznání a odvedení daně z podnikání je pouze důsledkem případného zisku z podnikání. Podle žalobce tak žalovaný chybně zaměnil souvislost mezi trestným činem a veřejnoprávními povinnostmi žalobce v oblasti daní s předmětem ohlašované živnosti.
4. Výklad žalovaného, podle kterého žalobcem spáchaný úmyslný trestný čin paušálně diskvalifikuje žalobce pro podnikání v jakémkoli oboru, je neudržitelný a nepřiměřený pro rozpor s právem žalobce na podnikání a provozování jiné hospodářské činnosti podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Také podle Nejvyššího správního soudu musí být dána spojitost mezi trestnou činností a konkrétní podnikatelskou činností. Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu podle žalobce dále vyplývá, že trestný čin související s činností, ke které dochází u jakéhokoli předmětu podnikání, nelze nepřípustně vztahovat na libovolné živnostenské oprávnění. Žalobce nebylo možné označit za nikoli bezúhonného pouze z důvodu existence trestného činu v souvislosti s dříve realizovanou podnikatelskou činností, která s nyní ohlašovanou činností nesouvisela. Výklad žalovaného by podle žalobce vedl k absurdním závěrům, kdy by kupříkladu osoba pravomocně odsouzená za trestný čin ublížení na zdraví nemohla podnikat, neboť se v rámci své činnosti pravidelně setkává s obchodními partnery či zákazníky. Logikou žalovaného by muselo být žalobci zabráněno v dosahování libovolného zdanitelného příjmu, neboť by mohla nastat situace, že žalobce daň z takového příjmu neuhradí.

Obdobně by logikou žalovaného mělo být pro žalobce nepřipustné přijmout jakýkoli dar z důvodu obavy, zda uhradí daň z bezúplatného příjmu, či vlastnit kapitálový a nemovitý majetek z důvodu rizika neuhrazení příslušných daní. Nadto je činností žalovaného žalobci bráněno v obživě.

5. Výklad žalovaného je podle žalobce také v rozporu se smyslem institutu bezúhonnosti podle živnostenského zákona. Smyslem bezúhonnosti je ochrana základních práv a svobod třetích osob – kupříkladu dodavatelů, odběratelů a zákazníků. Bezúhonnost tak nijak nesouvisí s ochranou fiskálních zájmů státu. Ostatně podle žalobce disponuje stát rozsáhlým aparátem, aby mohl neodvedení daně předcházet. Hypotetické neodvedení daně se tak nemohlo dotknout základních práv a svobod třetích osob. Nebylo-li žalobci umožněno podnikat, stát nemůže profitovat z daní odvedených žalobcem a naopak bude stát nucen zajistit základní životní potřeby žalobce. Řada zaměstnavatelů vyžaduje výpis z rejstříku trestů a úvaha žalovaného o možnostech žalobce získávat prostředky k obživě závislou prací je lichá. Postup žalovaného tak vede pouze k šikaně žalobce, aniž by byl naplněn smysl institutu bezúhonnosti.
6. Žalobce dále namítá porušení zákazu dvojího trestání v rozporu s čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobci byl trestním rozsudkem uložen trest zákazu činnosti - zákaz podnikání s předmětem provozování a pořádání automobilových závodů. Podnikatelská činnost s jiným předmětem žalobci trestním soudem zakázána nebyla. Jestliže žalovaný fakticky uložil žalobci zákaz veškeré podnikatelské činnosti, došlo k nepřipustnému porušení zásady ne bis in idem.
7. Žalobce tedy navrhuje, aby zdejší soud napadené a jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

8. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí, na jejichž závěrech setrvává. Trestná činnost žalobce měla vzhledem ke své povaze souvislost s libovolným předmětem podnikání; žalobce byl odsouzen za jednání, které se dotýkalo základů činnosti podnikatele a výklad žalovaného tak nelze označit za excesivní. Podle žalovaného netvoří rozhodovací praxe soudů jednotnou a ustálenou judikaturu. Ze čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod plyne, že výkon některých činností nebo povolání může být omezen zákonem. Smyslem podmínky bezúhonnosti je podle žalovaného ochrana práv a svobod třetích osob a podle žalovaného jeho postup v testu proporcionality ob stojí.
9. Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. I žalovaný na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáváno v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Zdejší soud bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

11. Zdejší soud se musel nejdříve zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (také) tehdy, nevypořádá-li se správní orgán s námitkami či návrhy účastníka správního řízení. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí být mimo jiné zřejmé, z jakých důvodů správní orgán k námitkám či návrhům účastníka řízení nepřihlédl, případně proč považuje námitky za liché, a jaké skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů přitom musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit samotný obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, č.j. 7 Afs 212/2006-76). Není namístě institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztahovat jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2013, č.j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29.6.2017, č.j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud například v nálezu ze dne 12.2.2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2015, č.j. 9 As 221/2014-43).
12. Žalobce v podání ze dne 30.5.2021, kterým doplnil blanketní odvolání ze dne 30.4.2021, zpochybnil souvislost mezi předmětem podnikání a trestným činem, za který byl v minulosti pravomocně odsouzen. Dále žalobce namítal nepřiměřený zásah do jeho práva na výkon podnikání. Postupem prvostupňového správního orgánu byla žalobci odňata možnost zajištění obživy. Výklad zastávaný prvostupňovým správním orgánem byl podle žalobce v rozporu se smyslem institutu bezúhonnosti a byl porušen zákaz dvojího trestání.
13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínky bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona opřel o trestnou činnost žalobce, za kterou byl pravomocně odsouzen. Žalobce spáchal zvláště závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, kdy v postavení ředitele PRO-SPORT s.r.o. využíval účelově vytvořeného řetězce obchodních společností pro realizaci ryze účetních operací za účelem dosažení zkrácení daňové povinnosti PRO-SPORT s.r.o. na úkor České republiky. Podle žalovaného *„...stávající úprava posuzování bezúhonnosti ve svém důsledku znamená, že bezúhonnost se posuzuje při ohlášení živnosti jednak v tom, zda*

trestný čin (pro který byl oblašovatel pravomocně odsouzen) byl spáchán úmyslně a zda byl spáchán obecně v souvislosti s podnikáním, a jednak i v tom, zda byl spáchán v souvislosti s předmětem podnikání, který tato osoba ohlašuje...“. Podle žalovaného byl jednáním žalobce narušen veřejný zájem – zájem státu na vedení řádné účetní evidence a plnění daňových povinností a výběru daní. Povinnosti, které žalobce porušil, byly podle žalovaného spojeny s jakoukoli živností bez ohledu na její předmět, a to z důvodu veřejného zájmu na dodržování právních předpisů a ochraně práv třetích osob. Trestný čin žalobce souvisel nejen se zkrácením daně, nýbrž také s vedením účetní evidence a uváděním nepravdivých údajů v účetní evidenci. K dalším námitkám žalobce pak žalovaný uvedl, že znemožnění podnikání žalobci není projevem libovůle prvostupňového správního orgánu, nýbrž pouze reakcí na dříve spáchaný trestný čin. Žalobce si podle žalovaného mohl zajistit příjem jinak než samostatnou výdělečnou činností. Ve vztahu k námitce porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že nedošlo k porušení zásady dvojího trestání, neboť znemožnění podnikání žalobci nastalo z důvodu nesplnění podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Související námitku zásahu do ústavního práva na podnikání žalovaný vypořádal tak, že po podnikajícím subjektu zákon vyžaduje splnění povinností a podmínek k provozování živnosti. Podmínky stanovené v § 6 živnostenského zákona žalobce nesplnil pro spáchaný trestný čin. Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že žalovaný žalobcem uplatněné odvolací námitky vypořádal; nosné důvody napadeného rozhodnutí jsou z jeho obsahu dobře seznatelné. Napadené rozhodnutí tudíž nepřezkoumatelné není.

14. Tvrdí-li pak žalobce, že část vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí dává smysl pouze při znalosti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, pak ani v tomto směru nejde o deficit napadeného rozhodnutí, jenž by měl vést k jeho zrušení. Pokud se totiž žalovaný v některých aspektech ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu a jeho závěry parafrázoval, odcitoval či je prostě převzal, neboť jeho závěry byly totožné, nijak to neovlivňuje přezkoumatelnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (srov. například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.12.2007, č.j. 4 As 48/2007-80); žalobce přitom nebyl v situaci, že by odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neznal.
15. Z pohledu zákonnosti (správnosti) napadeného rozhodnutí je v nyní posuzované věci klíčovou otázkou, zda žalobce naplnil podmínku bezúhonnosti ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona v situaci, kdy byl v minulosti pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin zkrácení daně, poplatku a podobné platby.
16. Nesplňuje-li oblašovatel podmínky stanovené živnostenským zákonem, živnostenský úřad podle § 47 odst. 6 živnostenského zákona zahájí řízení a rozhodne o tom, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo. Jedná-li se o ohlášení osoby podle § 10 odst. 4 živnostenského zákona, živnostenský úřad rozhodne o tom, že oblašovatel nesplnil podmínky pro vznik živnostenského oprávnění. Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je jednou ze všeobecných podmínek provozování živnosti fyzickými osobami, nestanoví-li zákon jinak, bezúhonnost. Podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona se pro jeho účely za bezúhonnou nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo

s předmětem podnikání, o který žádá nebo který ohlašuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena.

17. Ztráta bezúhonnosti (ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona) je tedy obligatorním důvodem pro zrušení nebo nepřiznání (odepření) vzniku živnostenského oprávnění. Smyslem institutu bezúhonnosti je ochrana nejen zájmů třetích osob, nýbrž také ochrana zájmů společnosti. Ztráta bezúhonnosti a na to navazující zrušení živnostenského oprávnění podle § 58 odst. 1 živnostenského zákona či navazující rozhodnutí o tom, že nebyly splněny podmínky pro vznik živnostenského oprávnění podle § 47 odst. 6 živnostenského zákona, je „pouze“ obligatorním následkem pravomocného odsouzení, a nejde tak o porušení zásady ne bis in idem (srov. také bod 22. rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 146/2018-18 ze dne 23.5.2019). Pozbytí bezúhonnosti v přímé souvislosti s odsouzením za trestný čin a s tím spojená ztráta živnostenského oprávnění či nemožnost jej získat tedy nemá sankční charakter ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (mutatis mutandis rovněž bod 16. rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 246/2012-15 ze dne 17.12.2021).
18. Jistě nelze vykládat § 6 odst. 2 živnostenského zákona v tom směru, že trestný čin spáchaný v souvislosti s některou konkrétní podnikatelskou činností automaticky (vždy bez dalšího) vede ke ztrátě bezúhonnosti také ve vztahu ke všem dalším (jiným) předmětům podnikatelské činnosti. Takový výklad by nepochybně vedl k nepřiměřenému zásahu do práva na podnikání ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. například nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 ze dne 7.4.2009). To však neznamená, že neexistují trestné činy, které pro svoji povahu bude možné pro účely aplikace § 6 odst. 2 živnostenského zákona vztáhnout i při zohlednění principu proporcionality k jakékoli podnikatelské činnosti (srov. například bod 26. rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 286/2018-26 ze dne 6.6.2019).
19. Žalovaný dospěl k závěru, že trestná činnost žalobce v minulosti vzhledem ke svému charakteru (zkrácení daně) způsobila ztrátu bezúhonnosti obecně k libovolné ohlašovací živnosti. Bezúhonným tedy žalobce podle žalovaného nebyl proto, že se v minulosti dopustil jakékoli trestné činnosti. Podstatný byl pro žalovaného její charakter (povaha). Prvostupňový správní orgán si od příslušných trestních soudů podle § 6 odst. 4 živnostenského zákona vyžádal opisy pravomocných rozhodnutí, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu. Vrchní soud v Olomouci usnesením č.j. 2 To 13/2013-11688 ze dne 19.8.2013 odvolání žalobce proti prvostupňovému rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 1 T 10/2010-11057 ze dne 30.9.2011 (výrokem IV.) zamítl, a naopak k odvolání státního zástupce uvedený rozsudek ohledně žalobce částečně zrušil, a to ve zprošťujícím výroku. Rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 1 T 10/2010-11057 ze dne 30.9.2011 byl žalobce spolu s dalšími obžalovanými uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1., odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 9 roků a 6 měsíců, byl mu uložen peněžitý trest ve výměře 5 000 000 Kč, a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl žalobci uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Dále byl žalobci uložen také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu a prokuristy v obchodních společnostech a družstvech, včetně jejich zastupování na základě plné moci a dále v zákazu

podnikání s předmětem provozování a pořádání automobilových závodů na dobu 10 roků. Z uvedeného rozsudku dále plyne, že trestná činnost žalobce měla spočívat v tom, že spolu s dalšími obžalovanými využíval účelově vytvořený řetězec obchodních společností, v jejichž rámci byly vytvářeny obchodní smlouvy na zdanitelná plnění, u nichž bylo předem jasné, že nebudou uskutečněna, a na základě těchto smluv pak byly vzájemně fakturovány fiktivní služby v pronájmu automobilů, k nimž nedošlo, a šlo tak o ryze účetní operace včetně údajných úhrad vystavených faktur v hotovosti, k nimž rovněž v žádném z případů nedošlo, přičemž jediným účelem takového konání bylo navodit takový stav věci, který by vedl k dosažení zkrácení daňové povinnosti PRO-SPORT s.r.o. na úkor České republiky, k čemuž následně také došlo tím, že žalobce zahrnul v rozsudku blíže vymezené faktury a navazující daňové doklady odrážející fiktivní plnění do účetnictví PRO-SPORT s.r.o. a za tuto společnost podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2003 až listopad 2003 a duben 2004 až říjen 2004 a k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2003 až 2004. Žalobce s obžalovanými tím způsobili České republice škodu ve výši 302 447 279,75 Kč (tu není podstatné, jakou škodu uvádí žalovaný). Z rozsudku Krajského soudu v Brně č.j. 1 T 10/2010-11057 ze dne 30.9.2011 dále vyplývá, že žalobce zaváděl fiktivní doklady do účetnictví PRO-SPORT s.r.o., byť si byl vědom jejich neoprávněnosti a pravého účelu. Žalobce také podle rozsudku odměňoval jednotlivé spoluobžalované v závislosti na jejich podílu na trestné činnosti a měl vůdčí a stmelující úlohu při páchaní trestné činnosti. Podle přípisu Krajského soudu v Brně ze dne 5.3.2021 doba výkonu trestu zákazu činnosti uplyne dne 27.11.2030.

20. Podáním ze dne 3.3.2021 žalobce ohlásil provozování volné živnosti „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to pro obory vymezené v příloze ohlášení. V návaznosti na podání žalobce ze dne 3.3.2021 prvostupňový správní orgán oznámením ze dne 17.3.2021, č.j. SC/13383-21/, zahájil ve smyslu § 47 odst. 6 živnostenského zákona řízení o tom, že živnostenské oprávnění nevzniklo. Podáním ze dne 12.4.2021 žalobce sdělil, že ačkoli v původním ohlášení zahájení živnostenského podnikání uvedl také obory „reklamní činnost, marketing, mediální zastoupení“ a „provozování tělovýchovných a sportovních zařízení a organizování sportovní činnosti“, nově žádá o vyřazení těchto oborů. Je tedy zřejmé, že žalobce počínaje dnem 12.4.2021 ohlásil pouze takové obory volné živnosti, které neprovozoval v okamžiku spáchání trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, a ke kterým se vztahoval zákaz činnosti uložený v trestním rozsudku.
21. Každé pravomocné odsouzení nevede ke ztrátě bezúhonnosti podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Ani každé pravomocné odsouzení pro zkrácení daně automaticky nemusí vést ke ztrátě takové bezúhonnosti, přičemž vede-li k němu, pak nikoli nutně navždy. Jestliže trestná činnost žalobce spočívala ve fakturování fiktivních služeb, dává zdejší soud žalovanému za pravdu, že tento typ trestné činnosti lze v obecné rovině vztáhnout k jakékoli živnosti. V nyní posuzované věci je podle zdejšího soudu vskutku podstatný charakter trestné činnosti, její rozsah, následné chování pachatele trestného činu (žalobce) a relativně krátká doba od ukončení trestu výkonu odnětí svobody. Dopustil-li se žalobce zvláště závažného zločinu a způsobil tak státu škodu ve stovkách miliónů korun v souvislosti s podnikáním (fakturování fiktivních služeb), způsobil žalobce z hlediska rozsahu (následků) škodu České republice v excesivním rozsahu. Zároveň zdejší soud

nepřehlédl, že podle popisu z rejstříku trestů, který prochází správním spisem, žalobce neuhradil peněžitý trest a namísto něj vykonal trest odnětí svobody. Za situace, kdy uplynula relativně krátká doba od ukončení trestu výkonu svobody, přitom žalobce neuhradil uložený peněžitý trest, nic nenasvědčuje tomu, že by právo na podnikání žalobce mohlo převážet zájem na ochraně společnosti a třetích osob vzhledem k závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu (zvláště závažného zločinu). Ostatně to, že žalobce svým trestním jednáním výrazně zasáhl do chráněného zájmu (na řádném výběru daní), je patrné také z toho, že mu byl v trestní věci uložen trest zákazu činnosti na maximální možnou dobu (10 let). Žalobce v minulosti využil živnostenské činnosti k tomu, aby páchal rozsáhlou trestnou činností. Modus operandi při páchání trestné činnosti žalobce přitom nebyl vázán na konkrétní obor činnosti náležející do volné živnosti. Vykazování fiktivních služeb lze nepochybně praktikovat u libovolného oboru živnosti. Za tohoto stavu zdejší soud sdílí náhled žalovaného v tom směru, že v nyní posuzované věci jsou dány natolik výjimečné (závažnost trestné činnosti) a intenzivní (krátká doba od ukončení výkonu trestu odnětí svobody) okolnosti, jež oprávněně vedou k závěru, že žalobce v důsledku trestné činnosti pozbyl bezúhonnost ve vztahu k libovolnému předmětu podnikání ve smyslu § 6 odst. 2 živnostenského zákona.

22. Lze dodat, že postupným plynutím času, a to zejména od okamžiku, kdy na žalobce bude nahlíženo, jako by trestný čin nespáchal, bude intenzita zájmu na ochraně práv třetích osob a společnosti ve vztahu k právu žalobce na podnikání klesat. Na žalobce tedy nelze nahlížet tak, že podmínku bezúhonnosti nesplňuje „navždy“. Vždy bude věcí posouzení konkrétních okolností, zda již právo žalobce na podnikání převážilo zájem na ochraně třetích osob a společnosti.
23. Úvahy žalobce v tom směru, že v důsledku napadeného rozhodnutí stát nebude profitovat z daní, jež by žalobce v budoucnu mohl odvést, a že naopak bude nucen zajistit základní životní potřeby žalobce, jsou pro posouzení věci bezvýznamné.
24. Zdejší soud tedy na věc nahlíží shodně jako žalovaný. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu (šetřil přitom i smysl institutu bezúhonnosti podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona), přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. srpna 2022

David Raus v.r.
předseda senátu